

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. V. D.K.**, zastúpenej JUDr. D. D., proti žalovanému **M. M.M.**, zastúpenému JUDr. F. M., **v konaní o návrhu žalobkyne na povolenie obnovy konania**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 7 C 22/2009, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. septembra 2010 sp.zn. 19 Co 194/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná **z a p l a t i ť** žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške 75,24 € k rukám JUDr. F. M., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa návrhom z 18. februára 2008 podanom na Okresnom súde Považská Bystrica domáhala obnovy konania, ktoré sa viedlo na tomto súde pod sp.zn. 5 C 88/2006, v ktorom žiadala vyrovnanie dedičských podielov po jej otcovi A.. M., keď v dedičskom konaní po ňom nadobudol žalovaný všetky pozemky v užívaní socialistickej organizácie bez povinnosti vyplatiť ostatných spoludedičov. Uviedla, že okresný súd rozsudkom zo dňa 31. júla 2006 jej návrhu vyhovel, avšak odvolací súd rozsudkom zo dňa 20. septembra 2007 zmenil prvostupňový rozsudok a jej návrh zamietol, pretože mal za to, že žalobkyňa neuplatnila riadne svoj nárok na vyrovnanie dedičských podielov v lehotách podľa zákona č. 330/1991 Zb. a zák.č. 293/1992 Zb. Odvolací súd dospel k záveru, že keď žalobkyňa podala dňa 21. júna 1993 u notárky JUDr. E. R. návrh na vyrovnanie dedičských podielov, štátne notárstva už neexistovali a žalobkyňa zároveň nepreukázala tvrdenie, že listom zo dňa 7. februára 1992 podala návrh na vyrovnanie dedičských podielov Štátnemu notárstvu v P.B., pretože návrh nebol opatrený pečiatkou štátneho notárstva a takýto návrh sa nenachádzal ani v dedičskom spise D 73/78 po poručiteľovi. Podľa žalobkyne boli dané dôvody na obnovu

konania, pretože dňa 12. februára 2009 dostala od dcéry E. D.K. opis listu, ktorý bol zasielaný dňa 10. februára 1992 na Štátne notárstvo v P.B.. List bol podaný na pošte v D. pod podacím číslom X.. Podací lístok nemala žalobkyňa v základnom konaní, pretože sa omylom založil medzi doklady po nebohom svokrovi J. K. a nachádzal sa u jej dcéry v dome č. X. v D..

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 11. mája 2009 č.k. 7 C 126/2009-19 povolil obnovu konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 5 C 88/2006 (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Rozhodol tak majúc za preukázané, že je možné vykonať dôkaz, ktorý nebolo možné z objektívnych príčin vykonať v pôvodnom konaní a ktorý môže privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože ním možno preukázať, že uplatnila právo na vyrovnanie dedičských podielov na štátnom notárstve pred uplynutím zákonnej prekluzívnej lehoty.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaného uznesením z 21. septembra 2010 sp.zn. 19 Co 194/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na obnovu konania zamietol. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 282,41 € k rukám jeho právneho zástupcu. Zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania odôvodnil nesplnením podmienok obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1, písm. b/ O.s.p. Uviedol, že z pripojeného spisu Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 5C 88/2006 vyplýva, že žalobkyňa podala návrh na vyrovnanie dedičských podielov dňa 19. júna 2006, v ktorom uviedla, že svoj návrh na vyrovnanie dedičských podielov podala dňa 28. júna 1993 u JUDr. E. R., notárky v P.B., ktorá jej žiadosť nepostúpila súdu, ale postúpila ju notárke JUDr. A. H., ktorá však jej žiadosť neeviduje. Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 31. júla 2006, č.k. 5C/88/2006-30 návrhu žalobkyne na vyrovnanie dedičských podielov v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že lehota na podanie návrhu na vyrovnanie dedičských podielov bola žalobkyňou zachovaná, a pokiaľ podala návrh dňa 28. júna 1993 u JUDr. E. R. v zmysle zákona č. 293/1992 Zb., podala tento návrh včas. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 20. septembra 2007, sp.zn. 4Co/307/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalobkyne na vyrovnanie dedičských podielov zamietol. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa podľa zákona č. 293/1992 Zb. uplatnila svoj návrh na vyrovnanie zníženého dedičského podielu v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb., nakoľko žalobkyňa dôvodila, že takýto návrh podala u notárky dňa 28. júna 1993. Vychádzal

zo skutočnosti, že štátne notárstvá boli zrušené ku dňu 31. decembra 1992 a od 1. januára 1993 bolo upravené postavenie notárov a Notársky poriadok, a to zákonom č. 323/1992 Zb. Pokiaľ teda žalobkyňa svoj návrh podala dňa 21. júna 1993 u notárky JUDr. E. R., teda nie na štátnom notárstve, ktoré bolo v tom čase už zrušené, nepodala svoj návrh na vyrovnanie dedičských podielov včas a na správnom mieste. Žalobkyňa až v odvolacom konaní namietala, že podala žiadosť na vyrovnanie dedičských podielov aj na bývalom Štátnom notárstve v P.B., ktorá bola označená ako návrh na vyporiadanie vlastníctva. Toto podanie odvolaciemu súdu predložila v origináli až na pojednávaní odvolacieho súdu dňa 20. septembra 2007. Odvolací súd doplnil dokazovanie dopytom na archív Okresného súdu Považská Bystrica, oboznámením sa s dedičským spisom bývalého Štátneho notárstva v P.B., sp.zn. D 73/78, výsluchom navrhovateľky a zistil, že návrh žalobkyne na vyrovnanie dedičských podielov, resp. návrh na vyporiadanie vlastníctva, sa v uvedenom dedičskom spise nenachádzajú a rovnako listina, ktorou žalobkyňa preukazovala podanie svojho návrhu na bývalom štátnom notárstve nebola opatrená pečiatkou bývalého Štátneho notárstva v P.B.. Z tohto dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že v prekluzívnej lehote vyzvala povinnú osobu na vyrovnanie zníženého dedičského podielu a za tohto stavu považoval za potrebné konštatovať, že žalobkyňa si neuplatnila právo na vyrovnanie dedičského podielu v súlade so zákonom č. 330/1991 Zb. a ani so zákonom č. 293/1992 Zb., a preto považoval návrh žalobkyne za nedôvodný. Odvolací súd považoval za potrebné v súvislosti s horeuvedeným pôvodným súdnym konaním vedeným pod sp.zn. 5C/88/2006, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáhala, poukázať na výpoveď žalobkyne pred odvolacím súdom dňa 30. septembra 2007, keď ako účastníčka konania uviedla, že svoj návrh na vyrovnanie dedičských podielov (návrh na vyporiadanie vlastníctva) zo dňa 7. februára 1992 doniesla osobne na štátne notárstvo a odovzdala ho buď notárke JUDr. R., ktorá v tom čase na štátnom notárstve pracovala, alebo jej sekretárke, pričom si nevyžiadala o osobnom doručení tohto podania žiadne potvrdenie, nakoľko týmto ľuďom dôverovala. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že dôkaz – podací lístok č. X. z Pošty v D. zo dňa 10. februára 1992, ktorým žalobkyňa odosielala listovú zásielku bývalému Štátnemu notárstvu v P.B., nie je dôkazom, ktorý nemohol byť vykonaný v pôvodnom konaní a nie je ani dôkazom, ktorý by mohol pre ňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica, sp.zn. 5C/88/2006. V danej veci nebolo podľa odvolacieho súdu možné nechať bez povšimnutia skutočnosť, že žalobkyňa od podania návrhu až do pojednávania na odvolacom súde tvrdila, že svoj návrh

na vyrovnanie dedičských podielov uplatnila u notárky JUDr. E. R. dňa 28. júna 1993 a až na pojednávaní odvolacieho súdu dňa 3. mája 2007 začala tvrdiť, že podala návrh na vyrovnanie dedičských podielov aj na Okresný súd do Považskej Bystrice, a to v roku 1991 a návrh v roku 1993 podávala znova u JUDr. R.. Na pojednávaní odvolacieho súdu dňa 20. septembra 2007 žalobkyňa uviedla, že osobne doručila na štátne notárstvo svoj návrh na vyrovnanie dedičských podielov zo dňa 7. februára 1992 a tento odovzdala notárke JUDr. R. alebo jej sekretárke. Z obsahu spisu sp.zn. 5C/88/20006 vôbec nevyplýva tvrdenie žalobkyne, že by uvedený návrh posielala štátnemu notárstvu poštou, naopak žalobkyňa pri svojej výpovedi tvrdila, že návrh na vyrovnanie dedičských podielov doručila na bývalé Štátne notárstvo v P.B. osobne, pričom konkrétne popisovala osoby, ktorým ho mala doručiť. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že s prihliadnutím na zásadu nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia súdu, nebolo možné v konaní o obnovu konania podľa § 228 a nasl.O.s.p. prednášať nové tvrdenia, ktoré doposiaľ v pôvodnom súdnom konaní neboli uplatnené, sú priamo protichodné tvrdeniam v pôvodnom súdnom konaní a predkladať o týchto svojich tvrdeniach dôkazy, ktoré by mohli pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ žalobkyňa až do podania návrhu na obnovu konania netvrdila, že by doručovala návrh na vyrovnanie dedičských podielov bývalému štátnemu notárstvu prostredníctvom pošty, nie je možné takéto tvrdenie po prvýkrát uplatniť v konaní o obnovu konania a predkladať o takomto tvrdení nové dôkazy. Nebolo pravdivé tvrdenie žalobkyne, ani záver súdu prvého stupňa, že už v konaní sp.zn. 5C/88/2006 žalobkyňa tvrdila, že zaslala uvedený návrh štátnemu notárstvu poštou. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňou predložený dôkaz – originál podacieho lístka z Pošty v D. č. X. zo dňa 10. februára 1992 nielenže nie je dôkazom, ktorý možno kvalifikovať ako dôkaz, ktorý sa nemohol vykonať v pôvodnom konaní, nakoľko v pôvodnom konaní úplne absentovalo tvrdenie žalobkyne o doručovaní návrhu na vyrovnanie dedičských podielov štátnemu notárstvu poštou (žalobkyňa tvrdila, že návrh doručila osobne na štátne notárstvo), nebol preto dôvod dokazovať doručovanie jej podania prostredníctvom pošty, ale nie je ani dôkazom, ktorý by mohol v pôvodnom konaní privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa preukázala, že doručila cestou Pošty v D. svoj návrh na vyrovnanie dedičských podielov zo dňa 7. februára 1992 bývalému Štátnemu notárstvu v P.B.. Podľa názoru odvolacieho súdu by ani v prípade, že by žalobkyňa bola v pôvodnom konaní tvrdila, že svoj návrh na vyrovnanie dedičských podielov doručovala bývalému Štátnemu notárstvu v P.B. poštou, nebolo postačujúcim dôkazom na povolenie obnovy konania predloženie podacieho

lístka, z ktorého je osvedčená len skutočnosť, že žalobkyňa dňa 10. februára 1992 doručovala ničím nešpecifikovanú zásielku bývalému Štátnemu notárstvu v P.B. Nebolo preukázané, čo bolo obsahom doručovanej zásielky, a či skutočne išlo o doručovanie návrhu žalobkyne na vyrovnanie dedičských podielov zo dňa 7. februára 1992. Odvolací súd záverom považoval za potrebné zdôrazniť, že dôkaz, o ktorý žalobkyňa opierala svoj návrh na obnovu konania, a ktorý žalobkyňa údajne nemohla v pôvodnom konaní predložiť, je nielen dôkazom novým, ktorého vykonanie doposiaľ nebolo navrhované, ale jednalo sa o dôkaz, ktorý mal preukazovať nové skutkové tvrdenie žalobkyne (že návrh na vyrovnanie dedičských podielov doručovala bývalému štátnemu notárstvu poštou), ktoré v pôvodnom konaní nebolo žalobkyňou vôbec tvrdené. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalobkyňa podala proti uzneseniu odvolacieho sudu dovolanie a domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Opätovne poukázala na to, že originál podacieho lístka je dôkazom podľa § 125 O.s.p. a je to relevantným dôkazom, aj keď sa nešpecifikuje o akú žiadosť išlo, ako uviedol odvolací súd; pretože na podacom lístku sa vždy píše len odosielateľ a adresát. V podacom lístku sa nešpecifikuje, o akú vec ide. Je to dôkaz, ktorý potvrdzuje, že písomnosť bola doručená a že jej návrh na vyrovnanie dedičských podielov bol podaný na Štátnom notárstve v P.B. podľa zákona 330/1991 Zb., listom zo dňa 7. februára 1992. Uviedla, že tento dôkaz preukazuje uplatnenie jej práva na štátnom notárstve v zmysle § 17 ods. 1 zákona 293/1992 Zb. včas podľa § 40 zákona 330/1991 Zb. Ona na tento list poukazovala v pôvodnom konaní, označila ho ako dôkaz, avšak nemala k dispozícii podací lístok na preukázanie, že tento list skutočne bol doručovaný Štátnemu notárstvu v P.B..

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje so záverom odvolacieho súdu a navrhol dovolanie zamietnuť. Zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) a k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vady zmätočnosti konania podľa § 237 O.s.p. a existenciu tzv. inej vady konania podľa § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a existenciu týchto vád nezistil ani dovolací súd.

K dovolateľkou namietanému dôvodu jej dovolania, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd dodáva, že tento dovolací dôvod bol s účinnosťou už od 1. septembra 2003 (zákon č. 353/2003 Z.z.) vypustený z procesnej úpravy dovolacieho konania, preto sa ani dovolací súd nezaoberal otázkou, či tento dovolací dôvod v prejednávanej veci bol naplnený. Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. totiž platí, že dovolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v tomto ustanovení a dovolateľkou vyššie uvádzaný dôvod od 1. septembra 2003 už nepredstavuje relevantný dovolací dôvod.

Dovolací súd však, posudzujúc dôvody dovolania podľa jeho obsahu a nie podľa toho, ako ich dovoľateľka označila, mal za to, že namietala naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom

posúdení. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V danom prípade je teda predmetom dovolacieho prieskumu právny záver odvolacieho súdu, že v danom prípade neboli naplnené podmienky obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (*iudicium rescindens*) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (*iudicium rescissorium*) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa vzťahuje

na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie – vid' § 122 ods. 1 O.s.p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka.

V danom prípade, ako správne uviedol odvolací súd, žalobkyňou predložený originál podacieho lístka z Pošty v D. č. X. zo dňa 10. februára 1992 nie je takým dôkazom, ktorý možno kvalifikovať ako dôkaz, ktorý sa nemohol vykonať v pôvodnom konaní, nakoľko v pôvodnom konaní úplne absentovalo tvrdenie žalobkyne o doručovaní návrhu na vyrovnanie dedičských podielov štátnemu notárstvu poštou (žalobkyňa tvrdila, že návrh doručila osobne na štátne notárstvo), nebol preto dôvod dokazovať doručovanie jej podania prostredníctvom pošty a teda tento dôkaz aj vykonať. Treba tiež uviesť, že súdy v pôvodnom konaní sa otázkou doručenia návrhu na vyrovnanie dedičských podielov dostatočne zaoberali a túto skutočnosť odvolací súd i riadne a presvedčivo odôvodnil vo svojom rozhodnutí. Takisto je správny i záver odvolacieho súdu, že podací lístok zo dňa 10. februára 1992, ktorý predložila s odstupom času žalobkyňa, nie je ani dôkazom, ktorý by mohol bez ďalšieho v pôvodnom konaní privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko nebolo preukázané, čo bolo obsahom doručovanej zásielky a či skutočne išlo o doručovanie návrhu žalobkyne na vyrovnanie dedičských podielov zo dňa 7. februára 1992.

V pôvodnom konaní teda žalobkyňa nenavrchovala vykonanie dôkazu, na skutočnosti doručovania jej návrhu poštou, a to doporučenou zásielkou na adresu bývalého Štátneho notárstva, ktorá skutočnosť ako dôkaz mohla byť ľahko overiteľná, napr. dotazom na príslušnú poštu, ale naopak tvrdila, že návrh osobne doručila notárke, resp. jej zamestnankyni. Preto ňou tvrdenú skutočnosť (predloženie podacieho lístku, ktorý jej až v roku 2009 zaslala dcéra) nie je možné považovať za dôkaz, ktorý bol v pôvodnom konaní navrhnutý, ale nemohol byť z objektívnych príčin vykonaný, tak ako to má na mysli § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

So zreteľom na uvedené dovolací súd sa stotožňuje s právnym záverom odvolacieho súdu o nenaplnení podmienok pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p., pretože dôkazy a skutočnosti uvádzané žalobkyňou v návrhu na obnovu konania, nie sú skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní z dôvodu objektívnych prekážok, ak by ich žalobkyňa v tomto pôvodnom konaní navrhla.

Dovolací súd sa preto stotožnil s právnym posúdením veci odvolacím súdom a jeho záverom, že nie sú naplnené podmienky povolenia obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ktorý záver odvolací súd presvedčivo a podrobne odôvodnil v dovolaní napadnutom uznesení a preto dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia zo 16. decembra 2010 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 55,49 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,21 €) a 20 % DPH (t.j. 12,54) predstavuje spolu 75,24 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová